

Cirkusz a moziban

antológia

Lang Tünde Késő bánat

„Még hogy visszafordíthatatlan károsodás érte az agyamat, amikor csak úgy zakatolnak a gondolataim!” – értetlenkedett Anna a kórházi ágyban fekvve. Legszívesebben felugrott volna, hogy két kezével az orvos arca előtt hadonászva kiabálja: „Hahó, idenézzen, élek!”, izmai azonban nem engedelmeskedtek az akaratának. Karjai mozdulatlanok, pillái csukva maradtak, még egy halk sóhaj sem hagyta el az ajkát. A teste börtönének foglya volt. És mindennek tetejébe épp csak le nem agyhalottzták. Oké, nem tartotta magát egy észkombájnnak, de ezt a jelzőt azért túlzásnak érezte volna, még jelen helyzetében is. Meglehet, hogy az agya egy része elszállt, de a humorát megőrizte. Elvégre az a legjobb gyógyír, nem?

Elhatározta, rácáfol a fehér köpenyesre, megmutatja, hogy ő nagyon is eleven és képes felépülni! Összes idegszálával kapaszkodott az életbe, terveket szövögetett

arról, miket fog véghez vinni, amikor elhagyja a fertőtlenítőszagú kórházat.

Először is nem fogja többet a telefont nyomkodni, ha a volán mögött ül. Ez volt a balesete legnagyobb tanulsága. Azt hitte, tud egyszerre a forgalomra és az sms-írásra figyelni. Azt hitte, időben meg tud állni. Azt hitte, csak másokkal történhet ilyen.

És gyakrabban látogatja meg a szüleit; félévente egy velük töltött nap túl kevés, még akkor is, ha valóban elfoglalt. Megtanul lelassítani, kevesebbet vállalni és nemet mondani. Menni fog! Erős lelkiismeret-furdalás gyötörte, amiért a szüleinek ilyen állapotban kell őt látnia. Anyja, aki soha nem szabott gátat az érzelmeinek – legyen az öröm vagy bánat – a kezét szorongatva, sírástól el-elcsukló hanggal idézett fel régi emlékeket, mintha búcsúzkodna. Apja kemény ember, mégis az orrát fújta, visszhangzott tőle a kórterem. Mindig úgy trombitált, mint egy elefánt. Drága Apus! Szíve túlcordult az irántuk érzett gyengédségtől és a hálától. Próbálta felidézni, mikor mondta nekik utoljára, hogy szereti őket. Nemcsak gépiesen, a telefonbeszélgetések végére tűzve, hanem őszintén, mélyen átérezve. Nem tudta. Többször kellett volna megtennie.

A lányokkal is sűrűbben fog találkozni. Pizsamapartit szervez, ahol romantikus filmeket néznek majd és koktélokot szürcsölnek. Hányszor mondta le a találkozókat, mert fontosabb volt befejezni az aktuális projektet! Márpedig egyik projekt követte a másikat. A munkája uralta a mindennapjait, a hétvégéibe is befurakodott. Közben elfelejtett élni.

Furcsának találta, hogy csukott szeme ellenére tisztábban látta, mi számít valójában az életben és mi nem, mint eddig bármikor.

Meg nekiáll sportolni, és ezúttal tényleg, becsszó! Elvégre fontos az egészség, most a saját bőrén tapasztalja, mennyire. Már sokszor elhatározta, hogy szán időt a testmozgásra, de az valahogy mindannyiszor kimerült a divatos sportdresszek vásárlásában, amelyek a szekrény mélyén várták, hogy előkotorja őket. Meg persze egészségesebben is fog étkezni. Csak semmi nasi! Talán pár kocka mogyorós csokoládé azért belefér néha.

És Dani... Úristen, hogy váltak el egymástól! Megsajdult a szíve, gombóc nőtt a torkában. Egy apróság miatt ekkora patáliát csapott... megsértődött és dobta ahelyett, hogy megbeszélték volna a problémát. Csak a saját igazát hajtogatta, vak volt a másik nézőpontjára,

önérzete nem engedte beismerni, hogy hibázott. Büntetni akarta, kikényszeríteni, hogy a fiú kezdeményezze a békülést, mint általában a kisebb viták esetén, ő pedig nagy kegyesen visszafogadja. Ezt nem szabad eljátszani egy kapcsolatban, már világos volt számára, és bánta a viselkedését... De még mennyire bánta! Zokogott volna, de a megkönnyebbülést hozó könnyek csak nem jöttek. Bocsánatot fog kérni Danitól, félreteszi a megátalkodott büszkeségét, beismeri neki, hogy ő baltázta el, és bevallja, hogy soha senkit nem szeretett úgy, mint őt. Őt akarja, csakis őt, vele akar élni, neki akar gyermekeket szülni, vele akar megöregedni. Muszáj elmondania neki! Az ő drága Danija biztosan meglepődik majd, hogy ezúttal ő jár Canossát – szinte látja lelki szemeivel csodálkozó arcát, amint megpillantja a küszöbön –, de megbocsát, a karjába zárja és megcsókolja, másként nem is lehet.

Tele volt tervekkel és álmokkal, az elrontott dolgok megjavításának vágyával. Békés nyugalom töltötte el a jövőjét illetően, nem voltak kétségei afelől, hogy minden jól alakul, amikor édesanyja felzokogott, ő pedig meghallotta a lélegeztetőgép kapcsolójának kattanasát.

[Olvasd el nyomtatott könyvben!](#)